

Når skyerne rødmer

af Iris Garnov

Her på hjemmet var hun sikkert den, der oftest fik besøg. Det var jo bl.a. det gode ved at have så mange børn. Og de fordelte sig så pænt, gjorde de. Der var sjældent en søndag, hvor hun sad alene.

I virkeligheden var det ikke så meget søndagene, der var slemme. Det var mere hverdagene. Men det hverken kunne eller ville hun naturligvis sige. Hun blev blot glad – oprigtig glad – når som helst hun fik besøg.

Hun havde ikke kunnet klare trapperne mere derhjemme, derfor var hun kommet her. Hun havde gruet for det. Det var osse lidt slemt – men osse godt. De ydre ting tog hun sig ikke så nær, hun hvilede mest i sig selv, sådan som hun altid havde gjort.

Det værste ved at være her – eller på et hvilket som helst andet alderdomshjem var – niveauet.

Hendes gemyt var blidt, men det hindrede ikke, at hun følte harme, når personalets tone til de gamle blev for nedladende og docerende.

Dét led hun under. Hvorfra kom dog den opfattelse, at alle gamle menneskers største ønske var at flette peddigrør? Til et af de evindelige husmøder havde hun faktisk været lige på nippet til at rejse sig og sige: Jeg er træt af al den peddig-

rørfletning, hvad med lidt petting i stedet.

Men naturligvis gjorde hun det ikke.

Når hun sad alene oppe på sit værelse og læste, havde hun det rarest. Tidligere havde det været sådan, at alle og enhver bare kom ind til hende, når det passede dem. Det havde hun dog fået sat en stopper for. Hun krævede, at der blev banket på først.

Hun havde osse forlangt, at personalet ikke talte hende med vi-formen: Hvordan har vi det så i dag. Flere gange havde hun svaret, at hun efter aldersomstændighederne havde det udmærket, men at hun af gode grunde ikke kunne vide, hvordan den spørgende befandt sig. Da den åbenbart ikke sivede ind på lystavlen, fremførte hun osse det på et fællesmøde.

Egentlig var hun helst fri. De fællesmøder var ind imellem noget af en prøvelse. Hvorfor i al verden skulle det hele foregå på babystadium. Der måtte da være nogle almindeligt begavede, livskloge eller bare livserfarne gamle mennesker.

I mere end 5 år havde hun været her nu, og hun var ikke stødt på en eneste der havde læst bare nogle få af de bøger, hun kendte så godt.

De gamle koner klamrede sig til de sysler, de havde brugt det meste af deres lange liv på. Den

evige klokkestreng, der aldrig skulle blive færdig. Mændene fandt sig for det meste i æggebakker.

Det hændte, at hun tænkte ved sig selv: Er jeg besværlig, vanskelig, er jeg ved at blive småskør.

Mit liv har været langt, mine børn i flere led går det godt. Jeg har lært at leve med de sorger, der skulle blive mine. Jeg har haft et godt liv, alt i alt, men jeg forlanger alligevel fortsat mit liv skal være levende. Jeg nægter at leve mine sidste år i et henkogningsglas.

Der var, om man så kan sige, en ret stor udskiftning på grund af naturlig afgang. De første år på hjemmet, havde hun forestillet sig, at næste gang der kom en ny beboer, var det et menneske, hun kunne tale fornuftigt med – et menneske som ville være på bølgelængde med hende. Men det var aldrig sket. Hun kunne efterhånden godt forstå de unge, som ikke udviste større respekt for alderdommen, sådan som helhed. Fordi man blev gammel, blev man ikke nødvendigvis kloge-re. Ja, nu og da forekom det hende, at en del blev mere indskrænkede som årene gik.

Men sådanne tanker ville hun ikke vide af. Hun ville holde fanen højt. Lige til det sidste.

I dag, som så mange gange før, kom der nye beboere. Alene ordet. Beboere! Hun vænnede sig aldrig til den terminologi. Hun vænnede sig i det hele taget aldrig til den sløse måde, mange brugte sproget på. Men i dag kom der altså to nye mennesker, som skulle bo her.

Præcis som hun plejede gjorde hun sig fint i stand. Hun valgte den mørkeblå kjole med den hvide besætning. Hun tog osse nogle af sine smykker på – og det på trods af, at hun kendte reaktionerne: De fandt hende lettere komisk. Men som en gang besluttet: Stil til det sidste – skulle der være.

Tiden måtte være løbet lidt fra hende, for velkomstmødet for de nye beboere var i fuld gang, da hun trådte ind.

Forstanderen standsede et øjeblik sin stereotype talestrøm, så på hende, holdt en længere kunstpause og endte så med et dybt og lydeligt suk. Sådan for en sikkerheds skyld, så ingen, absolut ingen, kunne være i tvivl: Her var igen en af disse tåbelige gamle idioter, som end ikke kunne passe tiden.

Solen stod skråt ind og tegnede skarpe møn-

stre i rummet. Osse forstanderens ansigt var delt i parallelle skiver. Hun mærkede, hun smilede ved det syn.

I dagens anledning var et par nyudsprungne æblegrene sat i en stor gulvvase.

Æblegrenene, de gule gardiner, lyset og farverne i rummet fik overtaget: Det var som stod hun midt i og var selv en del af et utroligt maleri.

Langsomt og fraværende satte hun sig på en stol, med fornemmelsen af, at noget fremmed og nyt var ved at tage plads i hende.

Da hun havde sat sig, opdagede hun, at hun sad ved siden af et helt fremmed menneske. Hun opdagede det sådan ud af øjenkrogen. Han sad i rullestol. Hun kikkede igen ud af vinduet, og forstanderens tale passerede lige igennem – det faldt ikke svært.

Pludselig blev hun vækket af en hånd, der var-somt lagde sig over hendes. Det kom så overras-kende, at hun ikke flyttede på sig, men blot be-tragtede den smukke gamle hånd, der lå over hendes. Så hørte hun nogle ord, lige ind i sit øre. Det gav et lille ryk i hende. Forstanderen havde sluttet sin endeløse tale, folk var ved at forlade mødet. Nu havde hun igen siddet og drømt.

Hun lod stadig sin hånd ligge med hans oven-på, da hun lænede sig ind mod ham, for – med det gode øre – at lytte til, hvad han sagde.

Om hun ville køre ham en tur i haven. OM hun ville!

Bagest i haven fandt de en bæk – her kunne de sidde helt for sig selv. Hun satte sig på bæn-ken og pustede lidt ud. Lidt efter strakte han sin hånd ud mod hende – og hun tog den naturlig-vis. Han ville bare sige tak – tak fordi hun havde villet køre ham.

Hans øjne var gråblå og hans hår hvidt, hvidt, hvidt. Da han smilede glædede hun sig over, at ikke alle hans tænder var forlorne.

Tiden var igen løbet stærkt. Da hun hørte klok-ken ringe til spisning, var hun klar over, at de havde siddet og talt i mere end tre timer.

Men hun rejste sig ikke lige med det samme – det var så længe siden, hun havde haft det så dej-ligt. Han havde læst de samme bøger, som hun og ville snakke om dem. De var kommet hinan-den så nær på de timer – som havde de altid kendt hinanden.

Da hun lå i sin seng sent om aftenen, lå hun og tænkte på ham. Og drømte lidt. Tænk at hun havde fået lov til at opleve det med: Hun var blevet fascineret af en mand. Og hvilken mand. Han var smuk og klog. Hans buskede øjenbryn og hans kridhvide hår lyste mod den mørke rynkede hud. Hun så det helt tydeligt for sig. Næsen var flot buet og læbernes amorfbue fint tegnet.

Hun der plejede at falde i søvn så snart hun havde fået det ene ben i sengen, lå nu lysvågen og drømte. 82 år og på vej til en ny forelskelse. Hun lå og kluklo.

Lyden af døren, der langsomt blev åbnet, gjorde hende med et meget nærværende. Det var for groft, nu kom der igen nogen ind, uden at banke på først.

Men.

Det var ham!

Næsten lydløst rullede han indenfor i værelset og lukkede stille døren bag sig.

Hun havde sat sig op i sengen og trak – uden at vide det – dynen op over brystet. Hun var alt for overrasket til at kunne gengælde hans lysende smil.

Det varede ikke længe, før de havde fundet tonen fra i eftermiddags. De hviskede sammen – der var temmeligt lydt. Deres ansigter rørte næsten hinanden, mens de talte – og deres hænder fandt hurtigt sammen.

Varsomt begyndte han at kærtegne hende, rystende men meget meget varsomt. Hun mærkede tårer bag øjenlågene. Dette var ikke troligt. Næsten i tanker lod hun sine fingre glide gennem hans hår, og hans hoved drejede sig langsomt efter hendes bevægelser, som tørstede han efter endnu flere kærtegn.

Det var ikke vanskeligt for ham at komme fra rullestolen og op i sengen til hende. I månelys set så hun hans armmuskler spænde sig.

Han havde smukke, stærke arme.

De fandt hurtigt en god stilling, og hun sukke af velvære, da han lå hos hende.

Der lød trin ude på gangen, og hun stivnede øjeblikkelig.

Men han klappede hende bare på kinden, smilede og blinkede til hende med sine guldkroner i det blege lys. Trinene forsvandt igen.

For at berolige hende, foreslog han, at de skul-

le sætte kørestolens ryglæn ind under håndtaget.

Da hun steg ud af sengen for at ordne det med døren og kørestolen, strejfede det hende, at forelskelse var et mægtigt godt middel mod gigt i knæene.

Han havde lidt vanskeligt ved at tro på, at personalet bare sådan ville komme ind på værelserne – uden at være bedt – og hun huskede pludselig tydeligt, at sådan havde hun jo osse tænkt, engang. Selv om hun i 5 år havde kæmpet mod, havde hun alligevel tabt terræn, det vidste hun nu: De skridt på gangen havde skræmt hende. Hun skyndte sig op i sengen til ham igen.

De ville vinde det tabte terræn tilbage – sammen.

Det virkede på samme gang uvirkeligt og helt helt naturligt at ligge her med den mand, som hun kun havde kendt en halv dag.

Han havde ret: Deres alder bød dem at tage tiden alvorligt. Venten og søgen og tøven hørte fortiden til. De måtte skynde sig – gerne langsomt – men skynde sig måtte de. Sammen.

Han hviskede stadig, og hans mørke stemme var musik. Alt hvad han sagde var så rigtigt, at hun slet ikke følte, hun mistede noget, når musikken forsvandt. Det døde øre generede hende ikke – ikke mere.

Hans hænder gav hendes gamle krop nyt liv, og der skød små lyn i hende, da han hævede sig lidt op i armene og lagde sig ind over hende. Hans vægt gjorde hende godt.

Så naturligt som havde de elsket tusind gange før, hjalp hun ham ind i sig.

Rullestol, gigt og skrøbelighed tonede bort, da sengens klangbund løftede dem op til de rød-mende skyer.